

Na krżżacczim zómkù w Bëtowie

– Mùszimë to zgłosëc na Pòlicjã. Zmùsziwanié młodëch lëdzy do kradzëlstwa je przesprawã! – nerwës gòdała mëmka Kaszci, Hana, chtërna razã z Tolã i Jakùbã **próbują nalezc zdżinionégò tósza i szukają szlachów kradélców drzewianëch rzezbów.**

– Kò ni mómë niżódnëch dowozów [pòl. dowodów] na to, że weterinòrz, co lékarzi bòrder terriera starëszczy Jakùba, je kradélcã. Szandarowie w takã historiã nama gwës nie ùwierzą! – rzekła Kasza.

– Më czëlë gòdkã tëch chłopów w kartësczi kòlegiace. Jesmë sã téż doznelë, że mają plan ùkradniãcò **sztaturczy sw. Nepòmùka ze Zòpadnokaszëbszczégò Mùzeùm.** Wedle mie to nie je mòzlwé. Mùzeùm na gwës je zabezpieczoné przed kradélcama. Më bë równak mielë pòjachac do Bëtowa i ùgwësnic sã, że to, co sã nama zdòwò, je pròwdã – do dała Tola.

Hana sã zgòdzëła. Wiedziãła, że tã sprawã je mùsz rozrzeszëc.

Bãdãcë na môlu całë karno: Kasza, Tola, Jakùb i Hana natëchstopach rëgnãlë w stronã Mùzeùm, jaczé je w gòticczim krżżacczim zómkù. Ùdbelë so, żebë sã rozdelëc. Tola z Jakùbã òstelë kòl wjazdowi brómë, jakò prowadzi na zómkòwi plac.

– Mdzemë żdac na tëch kradélców. Weterinòrz i jegò córka mają sã tuwò pòtkac ze swòjim drëchã. Planowelë téż przëprowadzëc ùkradłë psë. Żelë Jakùb pòznò terriera starczy, to òd razu do waju zazwòniã – rozsãdzëła Tola, gòdającë do Kasze i Hanë.

– Dobrò ùdba. Jò z mëmkã pùdã do Mùzeùm. Pòszukómë rzezbë swiãtégò Nepòmùka – pòwiedzãła Kasza.

Zabëtchi strzédnowiekòwégò kùnsztu sã pòkazywónë na pierszim szosu [pòl. piëtrze] bëtowsczégò Mùzeùm. Za krżżacczich czasów bëłë tam taczé jizbë jak: **refektòrz**, to je **jòdnica, kaplëca, dormitorium** (mòl do spikù). To w tëch zalach Kasza i Hana chcã nalezc żłobiznã swiãtégò Nepòmùka.

Mëmka z córką zatrzymałë sã w refektarzu i zacząłë pòdzëwiac wiòldzi, zajmający całã scanã **XV-wiekòwi krucyfiks.**

– Tuwò zòkònnny ricerze nié leno jedlë, ale téż sã mòdlëlë. Wiòldzë òkna rozwidniałë zalã. Pò zòpadze słuńca ricerze pòlëlë òdżin w kòminkù i gòrnie [pòl. pochodnie]. Z szafë abò kastë wëcygelë statczy i sòdelë do mòltechù kòl wiòldzégò stołu. Ale nôprzòd mielë rãce, dlòte kòl weńdzeniò bëła mòfò wlëgòwò ùmiwalniò zwónò pò łacëznie **lavabo** – òpòwiòdała Hana.

– Gwës rôd przebiwelë w ti strzédnowiekòwi jòdnicë. Bëto jima ceptò i lubkò kòl rozpòlonégò w kòminckù ògnia – rzekła Kasza.

– Bënë je baro czekawé. Zdrzë na tã pòdłogã. Je na ni widzec **krzëzacczi sztãpel Bëtowa**. Czekawé, czë takò bëta ju òd zòczątków pòwstaniò tegò zómckù? A mòże zrobilë jã òbczas renowacje, czedë òb wiele lat òdbùdowiwelë ten zabëtk? – próbòwała sã docëgac Hana.

– Mëmckò, tuwò! Jò nalazła wiele rzezbów! – rzekła Kasza, wchòdającë do dòwny kaplëcë Krzëzòków.

– Drzewiané szaturczy swiãtëch, Christus ùkrziżowóny i dwùch zleczińców przërzeszonëch do krziża, swiãtò Ana z Dzeczãtkã Jezës, Mariã i Józefã, **je téż... swiãti Nepòmùk!** – mëmka z córkã stanãłë przed rzezbã i ju wiedzałë, co mùszą terò zrobic.

W tim času przed brómã do zómckù dało czëc głòsné szczekanié psów. Jakòs młòdò biãka i dwùch chłòpów ni mògło so dac radë z karenkã tószów. Bëto widzec, że nie rozmiejã sã nima zajimac. Dało na nich bòczenié wiele turistów a téż Tola i Jakùb, chtëren òd razu pòznòł psa swòji starëszczy.

– Tegò border terriera nie pòmilã z niżòdny jiny psã! – zawòłòł i pònëkòł do zwierzãtów. Za nim rëgnãła Tola i robòtnik òchronë, chtërnémù baro nie widzòł sã ten trzòsk.

– To òni – bëto czëc wòłanié Kasze, chtërna prowadzëła w stronã zleczińców swòjã mëmckã i robòtników mùzeùm

Chutkò chtos zazwònił do szandarów. **Òkòzało sã, że kradzélów zabëtkòwëch rzezbów szukajã ju òd czile lat.** Nicht nie widzòł, że jednym z przesprawców je weterinòrz, jaczi zajimòł sã tószã starëszczy Jakùba.

Całë szczescé, że sprawa òstała rozrzeszonò. Knòp sã bòjòł, że jegò starëszka nigdë ju nie ùdrzi swòjégò kòchónégò terierka.

